

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 stycznia 2024 r.,

w sprawie P. S.

skazanego z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

kasacji wniesionej przez obrońcę od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 25 stycznia 2023 r., sygn. akt II AKa 609/21 zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z 2 sierpnia 2021 r., sygn. akt III K 152/19

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[PGW]

UZASADNIENIE

P. S. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od nieustalonego dnia do dnia 12 marca 2019 r. w J., woj. [...], na terenie posesji pod numerem [...] działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wytworzenia substancji psychotropowych, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, po uprzednim zaopatrzeniu się w specjalistyczne odczynniki chemiczne takie jak: kwas solny i ortofosforowy, toluen, aceton, benzen, fosfor czerwony, jod

krystaliczny oraz w 1932 opakowań zawierających po 14 sztuk w każdym opakowaniu tabletek zawierających pseudoefedrynę o nazwie „C.” służące jako prekursor do produkcji substancji psychotropowej oraz po zaopatrzeniu się w urządzenia takie jak: podgrzewacz do kolb, palnik gazowy, butle gazowe z propan-butanem, sita metalowe, kolby szklane, młynki kuchenne, strzykawki, wagi kuchenne, papierki lakmusowe, inne naczynia szklane, przewody giętkie, lejek, probówki szklane niezbędne przy niedozwolonym wytwarzaniu środków odurzających wytworzył metodą redukcji znaczną ilość środka psychotropowego w postaci co najmniej 2 kilogramów metamfetaminy,

tj. o czyn z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art 12 § 1 k.k.;

2. w dniu 12 marca 2019 r. w W. woj. ś., w samochodzie osobowym m-ki [...] o numerze rejestracyjnym [...] działając w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej i wytworzenia znacznej ilości substancji psychotropowych, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przewoził specjalistyczne odczynniki chemiczne takie jak: toluen, kwas solny, kwas fosforowy, a ponadto młynki do kawy oraz 9990 gram netto tabletek zawierających pseudoefedrynę o nazwie „C.” służących jako prekursor do produkcji substancji psychotropowej oraz po zaopatrzeniu się wcześniej w urządzenia takie jak: podgrzewacz do kolb, palnik gazowy, butle gazowe z propan-butanem, sita metalowe, kolby szklane, młynki kuchenne, strzykawki, wagi kuchenne, papierki lakmusowe, inne naczynia szklane, przewody giętkie, lejek, probówki szklane znajdujące się w wynajmowanym domu w J., a niezbędne przy niedozwolonym wytwarzaniu środków odurzających usiłował wytworzyć metodą redukcji znaczną ilość środka psychotropowego w postaci co najmniej 2 kilogramów metamfetaminy, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na fakt zatrzymania go przez funkcjonariuszy Straży Granicznej,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485);

3. w dniu 12 marca 2019 r. w W. posiadał wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii środki odurzające w postaci 3,83 grama netto marihuany i 0,55 grama netto metamfetaminy,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

4. w dniu 12 marca 2019 r. w W. posiadał wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii nowe substancje psychotropowe w postaci 2,15 grama netto 4-chloroetkatynon (4-CEC),

tj. o czyn z art. 62b ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z 2 sierpnia 2021 r., sygn. III K 152/19, Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej

1. orzekając w granicach czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt I aktu oskarżenia uznał P. S. za winnego tego, że w okresie od lipca 2018 r. do dnia 12 marca 2019 r., w J., woj. [...], działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wytworzył znaczną ilość środka psychotropowego w postaci co najmniej 1,46 kilograma chlorowodoru metamfetaminy, to jest zbrodni z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za ten czyn na mocy art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. i za ten czyn wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

1. orzekając w granicach czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt II aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w dniu 12 marca 2019 r. w W. i J., woj. [...], wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał przyrządy w postaci podgrzewacza do kolb, palnika gazowego, butli gazowej z propan-butanem, młynków kuchennych i wag kuchennych, płyty elektrycznej dwupalnikowej opatrzonej napisem o treści: "T.",

które wraz posiadanymi również przez niego między innymi sitami metalowymi, kolbami szklanymi, strzykawkami, papierkami lakmusowymi, naczyniami szklanymi, probówką, lejkiem, przewodami giętkimi, chłodnicą oraz specjalistycznymi odczynnikami chemicznymi takimi jak: toluen, kwas solny, kwas fosforowy i posiadanymi 9990 gram netto tabletek o nazwie „C.”, zawierających pseudoefedrynę, służącą jako prekursor do produkcji chlorowodoru metamfetaminy metodą redukcji, są przeznaczone do niedozwolonego wytwarzania substancji psychotropowych, to jest występku z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za ten czyn na mocy art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzył mu na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. orzekając w granicach czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt III i IV aktu oskarżenia uznał go za winnym tego, że w dniu 12 marca 2019 r. w W., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał środki odurzające w postaci 3,83 grama netto marihuany i substancję psychotropową w postaci 0,55 grama netto metamfetaminy oraz nową substancję psychoaktywną w postaci 2,15 grama netto 4-chloroetkatynon (4-CEC), to jest występku z art. 62 ust. 1 i art. 62b ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na mocy art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i wymierzył mu na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 czerwca 2020 r. połączył oskarżonemu P. S. jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone w pkt 1, 2 i 3 i orzekł karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy P. S.

Radca prawny R. S. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

w odniesieniu do czynu z pkt. 1 wyroku:

1. obrazę przepisów, która miała wpływ na treść orzeczenia tj.

- art. 7 k.p.k. poprzez bezzasadne nie danie wiary wyjaśnieniom składanym przez oskarżonego w zakresie w jakim twierdził, że nie wytwarzał on środków psychotropowych, a posiadane przedmioty otrzymał od kolegi w celu zbycia ich za wynagrodzeniem w sytuacji, gdy biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy nie było jakichkolwiek dowodów świadczących o tym, że oskarżony wytwarzał narkotyki;
- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodu z opinii fizykochemicznej Laboratorium Kryminalistycznego Straży Granicznej wraz z opinią uzupełniającą biegłej sądowej D. Z., która skutkowała ustaleniem, że oskarżony w wynajmowanej nieruchomości posiadał nierozłożoną linię produkcyjną służącą do produkcji metamfetaminy podczas gdy posiadane przedmioty nie były kompletne do złożenia linii produkcyjnej w zakresie wywarzania metamfetaminy, co potwierdzały opinię biegłej;
- art. 7 k.p.k. poprzez bezzasadne nie danie wiary wyjaśnieniom składanym przez oskarżonego w jakim twierdził, że przewożone tabletki C. miał przekazać koledze, który je u niego zamówił w sytuacji, gdy brak było dowodów, które by świadczyły inaczej;
- art. 170 § 2 i 5 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka S. G. w sytuacji, gdy przeprowadzenie tego dowodu było istotne dla rozstrzygnięcia sprawy i nie zmierzało do przedłużenia linii obrony;
- art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie wyjaśnień składanych przez oskarżonego w zakresie w jakim wyjaśnił, że tabletki „C.” znalezione w jego samochodzie były wyjęte z pudełek, które znajdowały się w wynajmowanej przez niego nieruchomości;
- art. 170 § 3 k.p.k. poprzez dopuszczenie dowodu z opinii Centralnego Laboratorium Kryminalistyki Policji z dnia 11 grudnia 2020 r. w sytuacji, gdy dowód ten był nieprzydatny dla rozstrzygnięcia sprawy, a jego przeprowadzenie opierało się na czysto hipotetycznych założeniach i nie miało potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym;

- art. 5 § 2 k.p.k. w sytuacji, gdy przeprowadzone w sprawie dowody tj. opinie biegłych oraz brak zeznań jakichkolwiek świadków wykluczają możliwość ustalenia, że oskarżony mógłby wytworzyć czy wręcz wytworzył metamfetamine, a zgodnie z zasadą in dubio pro reo niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego - brak dowodów na możliwość produkcji, brak dowodów w postaci wyprodukowanych środków odurzających, itp.;

- art. 53 ust 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez skazanie oskarżonego za ten rzekomy czyn w sytuacji gdy nie zostały spełnione przesłanki do uznania oskarżonego winnego za ten rzekomy czyn - oskarżony nie produkował narkotyków - nie miał nawet takiej możliwości co wynika z opinii biegłej w tym opinii uzupełniających pkt. 10 tych opinii oraz uzupełnień do tego punktu - gdzie biegła stwierdza, iż urządzenia nie są linią produkcyjną oraz ustaleń sądu pkt 1.2.1 vide 6 strona uzasadnienia;

- art. 424 § 1, 2 k.p.k. poprzez brak wskazania w uzasadnieniu w jaki sposób i przy pomocy jakich narzędzi oskarżony miał wytwarzać metamfetamine i brak wskazania dowodów świadczących o tym, że oskarżony uzyskał jakiekolwiek korzyści majątkowe oraz brak wyjaśnienia na czym miało polegać negatywne zachowanie oskarżonego po popełnieniu czynu;

błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że:

- oskarżony posiadał rozłożoną linię produkcyjną w sytuacji, gdy zgodnie z opinią biegłej przedmioty znalezione u oskarżonego nie mogły stanowić linii produkcyjnej - przedmioty nie mogły stanowić linii produkcyjnej,

- puste opakowania po „C.” świadczyły o tym, że oskarżony je zużył w celu wytworzenia środków psychotropowych w sytuacji, gdy oskarżony wyjął je z pudełek w celu sprzedaży, co potwierdza protokół z przeszukania samochodu oskarżonego w dniu 12 marca 2019 r.,

- oskarżony wytworzył znaczną ilość środka psychotropowego w postaci co najmniej 1,46 kg metamfetaminy w sytuacji, gdy znalezione w wynajmowanym

domu przedmioty nie dawały podstaw do stwierdzenia, że oskarżony wytwarzał środki odurzające z uwagi na brak linii produkcyjnej pozwalającej na taką produkcję i brak innych dowodów w tym zakresie;

- rażącą niewspółmierność kary polegającą na nieuwzględnieniu wszystkich dyrektyw kary wymienionych w art. 53 par. 2 k.k. i ich błędnej interpretacji;

- błędnym zastosowaniu art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w sytuacji, gdy czyny objęte wyrokiem były wypadkiem mniejszej wagi i powinny zostać zakwalifikowane w typie uprzywilejowanym z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

- niezastosowaniu art. 62 a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w sytuacji, gdy oskarżony posiadał substancje psychotropowe w nieznacznych ilościach na własny użytek, co w konsekwencji powinno prowadzić do umorzenia;

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez brak wskazania w uzasadnieniu dowodów świadczących o wysokiej demoralizacji oskarżonego;

- naruszenie art. 41 § 1 k.p.k. poprzez orzekanie w sprawie przez sędziego, który według oskarżonego powinien wyłączyć się od sprawy, albowiem istniały przesłanki do stwierdzenia braku bezstronności Sądu, które już same w sobie uzasadniają uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący odnośnie pkt 1 i 2 zaskarżonego wyroku wniósł o uniewinnienie oskarżonego, a odnośnie pkt 3 tegoż wyroku o jego zmianę przez zmianę kwalifikacji prawnej czynu na art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie oskarżonemu kary wolnościowej lub umorzenie postępowania. Skarżący złożył również wniosek alternatywny i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Adw. M. S. w wywiedzionej apelacji zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść wyroku, a mianowicie:
art. 4, art. 5 § 2 w zw. z art. 193 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez przyjęcie błędnej metody oceny dowodów, naruszającej wskazania logiki, wiedzy a w szczególności doświadczenia życiowego, poprzez:
2. dowolną ocenę opinii biegłego sądowego z zakresu badań fizykochemicznych D. Z. (k. 1246) skutkującą ustaleniem, że oskarżony posiadając rozłożoną linie do produkcji metamfetaminy posiadał przyrządy służące do produkcji tej substancji psychotropowej, podczas gdy biegła w pkt 10 opinii jednoznacznie wskazała, że zabezpieczone przedmioty nie są wystarczające do złożenia kompletnej linii technologicznej mogącej służyć do produkcji metamfetaminy, co potwierdziła w swoich zeznaniach, wymieniając brakujące elementy;
3. wykorzystanie dowodu w postaci opinii Centralnego Laboratorium Kryminalistyki Policji z dnia 11 grudnia 2020 r. (k.1663 i nast.) mimo jej nieprzydatności dla sprawy, bowiem z przeprowadzonego badania nie wynika jednoznacznie, aby to P. S. wyprodukował 1,46 kg metamfetaminy, albowiem badania zostały przeprowadzone na podstawie odpadów, które zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonego nie były jego własnością, a wyniki z opinii mówią jedynie o prawdopodobieństwie a nie pewności, że z tych odpadów można było wyprodukować w/w ilość środka odurzającego;
- 4.uznanie, iż pomimo że opinia z dziedziny badań fizykochemicznych, opinia Centralnego Laboratorium Kryminalistyki Policji, opinia biegłego A. J. i toksykologiczna są w pełni wiarygodne, który sąd dał im wiarę wykluczają możliwość ustalenia kto konkretnie wyprodukował metamfetaminę, stanowią jednak wyraźny dowód, że to oskarżony P. S. wytworzył ten środek odurzający, a zatem pominięcie przez Sąd Okręgowy zasady *in dubio pro reo*;
- 5.przyjęcie w opisie czynu, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podczas gdy sąd w żaden sposób nie uzasadnia, na czym miało polegać działanie oskarżonego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej;

6. brak uzasadnienia na czym miało polegać wytworzenie przez oskarżonego 1,46 kg metamfetaminy, w jaki sposób, w jakim okresie, przy pomocy jakich przyrządów (str. 11 uzasadnienia - ostatni akapit);
7. naruszenie przepisu art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. poprzez osobne skazanie oskarżonego w pkt 2 wyroku za czyn z art. 54 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 12 marca 2019 r. podczas gdy, data ta obejmuje również ukaranie oskarżonego za czyn z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy (pkt 1 wyroku), a czyn z art. 54 ust 1 w razie uznania oskarżonego za winnego przestępstwa art. 53 należałoby zakwalifikować jako czyn współukarany z czynem z art. 53 ust. 1 i 2;
8. obrazę przepisów prawa materialnego, przez błędne zakwalifikowanie czynów w pkt 3 wyroku (opisanych w pkt III aktu oskarżenia) z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy przy uznaniu, iż oskarżony posiadał 3,83 grama netto marihuany, 0,55 grama metamfetaminy ww. ilość uznać należy za nieznaczną, przeznaczoną na własny użytek, a więc czyny winny być zakwalifikowane w typie uprzywilejowanym, jako przypadek mniejszej wagi tj. z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,
9. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 62 a i 62 b ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przez nierozważenie możliwości umorzenia postępowania, z uwagi na fakt, iż orzeczenie wobec sprawcy kary byłoby niecelowe ze względu na okoliczności popełnienia czynu i stopień jego społecznej szkodliwości.
10. rażącą niewspółmierność kary polegającą na nie uwzględnieniu przesłanek z art. 53 § 1 i 2 k.k. skutkującą orzeczeniem wobec oskarżonego kary 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn w pkt 3 wyroku, i kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności w wyniku pominięcia ilości posiadanych środków odurzających co ostatecznie doprowadziło do wymierzenia kary nieodpowiadającej jej celom i nieuwzględniającej ustawowych dyrektyw wymiaru kary oraz wymierzenia kary przekraczającej stopień winy oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 i 2 poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 3 przez zakwalifikowanie czynu z art. 62 ust. 3 i wymierzenie mu kary wolnościowej, ewentualnie o umorzenie postępowania na podstawie art. 62 a i 62 b ust. 3 u.p.n. ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Bielsku - Białej do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z 25 stycznia 2023 r., sygn. II AKa 609/21, Sąd Apelacyjny w Katowicach zmienił zaskarżony wyrok w punktach 1 i 2 w ten sposób, że przyjął, iż czyn przypisany oskarżonemu P. S. w pkt. 1 popełniony został pomiędzy lipcem 2018 r. a 12 marca 2019 r., a nadto uzupełnił jego opis o opis czynu zawarty w pkt. 2, uznając przypisany tam oskarżonemu występki z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii za czyn współukarany uprzedni. W kolejnym punkcie wyroku sąd II instancji uchylił orzeczenie o karze łącznej zawarte w pkt. 4 zaskarżonego wyroku i w to miejsce na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego P. S. w pkt. 1 i 3 zaskarżonego wyroku kary pozbawienia wolności i orzekł nową karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy zwalniając oskarżonego P. S. od kosztów sądowych postępowania odwoławczego, którymi obciążył Skarb Państwa.

Kasację od powyższego wyroku wywiódł obrońca skazanego P. S., który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania tj.:

1. art. 7 k.p.k. polegającą na bezkrytycznym zaaprobowaniu dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów, z jednoczesnym zaniechaniem dokonania wszechstronnej jej analizy, przejawiające przyjęciem, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy z trzykrotnie wydawanych w sprawie opinii biegłej D. Z. wynika, że niekompletne i niezłożone przedmioty ujawnione na terenie nieruchomości wynajmowanej przez oskarżonego nie mogły stanowić linii produkcyjnej umożliwiającej wytworzenie substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy, a brakujących do utworzenia tejże linii elementów nie zabezpieczono u oskarżonego w żadnym innym

miejscu, co przełożyło się na nieuzasadnione przypisanie oskarżonemu sprawstwa w zakresie zarzucanych mu czynów;

2. art. 7 k.p.k. polegającą na bezkrytycznym zaaprobowaniu dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów, z jednoczesnym zaniechaniem dokonania wszechstronnej jej analizy, przejawiające się w szczególności całkowicie dowolną oceną wniosków płynących z opinii biegłej D. Z. dotyczących sprzętu niezbędnego do uzupełnienia i złożenia linii produkcyjnej, podczas gdy z opinii tej wynika, że brakujące przedmioty i sprzęty musiały posiadać określone przez biegłą właściwości pozwalające na ich użycie do produkcji, a zatem brakujące do stworzenia linii produkcyjnej elementy nie mogły zostać zastąpione całkowicie dowolnymi innymi przedmiotami, co przełożyło się na nieuzasadnione przyjęcie, iż nieujawnienie u oskarżonego brakujących do złożenia i uruchomienia linii produkcyjnej przedmiotów nie wyłącza zasadności przypisania oskarżonemu sprawstwa w zakresie zarzucanych mu czynów;
3. art. 7 k.p.k. polegającą na bezkrytycznym zaaprobowaniu dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów, z jednoczesnym zaniechaniem dokonania wszechstronnej jej analizy, a to w kontekście braku elementarnie logicznego i zgodnego z podstawowymi zasadami doświadczenia życiowego uzasadnienia, dla którego oskarżony miałby:
 - pozbywać się części przedmiotów, które rzekomo służyły mu wcześniej do produkcji metamfetaminy, takich jak podstawowe przedmioty gospodarstwa domowego (kable, przedłużacze, wężyki, korki, niektóre naczynia) a pozostające w domu inne, które nie pozwalają na utworzenie linii produkcyjnej;
 - przewozić w samochodzie środki przeznaczone do rzekomej produkcji metamfetaminy na posesji w J., udając się w kierunku przeciwnym do miejsca rzekomej produkcji;
 - przechowywać na terenie posesji blistry z użytych rzekomo do produkcji metamfetaminy opakowań leku C. w ilości ok. 1900 sztuk, z jednoczesnym pozbyciem się ok. 1100 pozostałych sztuk (albowiem według opinii biegłego - do

wyprodukowania pulpy z zabezpieczonej masy koniecznym było użycie ok. 3000 sztuk opakowań leku C.);

- przechowywać na terenie posesji odpad poprodukcyjny;

podczas gdy uwzględnienie i właściwa ocena w/w okoliczności winny prowadzić do uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego, w których wskazywał on, że przewożone przez niego w samochodzie tabletki przeznaczone były na handel (a nie do jakiegokolwiek produkcji) i pochodziły z wyblistrowanych opakowań leku, które zabezpieczono na terenie posesji w odpowiadającej ilości tabletek liczbie, a ujawnione na terenie nieruchomości pojemniki i przyrządy przeznaczone były do odpłatnej utylizacji na zlecenie osoby trzeciej, co przełożyło się na nieuzasadnione przypisanie oskarżonemu sprawstwa w zakresie zarzucanych mu czynów;

4. art. 7 k.p.k. polegającą na bezkrytycznym zaaprobowaniu dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów z jednoczesnym zaniechaniem dokonania wszechstronnej jej analizy, a to w kontekście nieprzeprowadzenia przez Sąd Okręgowy jakichkolwiek dowodów i niedokonania jakichkolwiek ustaleń faktycznych dotyczących zdolności oskarżonego do wyprodukowania substancji objętej zarzuconym mu czynem, tj. znajomości procesu produkcji, sprzętu niezbędnego do produkcji, sprzętu niezbędnego do uzupełnienia niekompletnej „linii produkcyjnej” ujawnionej na terenie nieruchomości wynajmowanej przez oskarżonego, umiejętności złożenia, podłączenia oraz uruchomienia rzeczzonej linii, podczas gdy uwzględnienie w/w okoliczności winno prowadzić do uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego, w których oskarżony wskazywał, że jedynie przechowywał zabezpieczone przedmioty na potrzeby ich odpłatnej utylizacji, co przełożyło się na nieuzasadnione przypisanie oskarżonemu sprawstwa w zakresie zarzucanych mu czynów;

5. art. 410 k.p.k. polegającą na bezkrytycznym zaaprobowaniu dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów, z jednoczesnym zaniechaniem dokonania wszechstronnej jej analizy, a to w kontekście pominięcia wniosków płynących z przesłuchania biegłej D. Z. przeprowadzonego w toku

postępowania przygotowawczego w dniu 21 października 2019 roku, podczas gdy uwzględnienie treści rzeczonych zeznań biegłej winno prowadzić do wniosku, iż do przeprowadzenia procesu wytworzenia metamfetaminy którąkolwiek ze znanych metod niezbędna jest szczegółowa, niedostępna powszechnie wiedza i umiejętności, których u oskarżonego w najmniejszym stopniu nie ustalono, co przełożyło się na nieuzasadnione przypisanie oskarżonemu sprawstwa w zakresie zarzucanych mu czynów;

6. art. 7 k.p.k. polegającą na bezkrytycznym zaaprobowaniu dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów, z jednoczesnym zaniechaniem dokonania wszechstronnej jej analizy, przejawiające się przyjęciem, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, w sytuacji, gdy z bezspornych ustaleń faktycznych wynika jednocześnie, że u oskarżonego:

- nie zabezpieczono rzekomo wytworzonej metamfetaminy o masie 1.46 kg,
- nie zabezpieczono kompletnego sprzętu pozwalającego na złożenie i uruchomienie linii produkcyjnej,
- nie ustalono w jakim okresie powstała zabezpieczona na terenie posesji pulpa poprodukcyjna;
- nie ustalono użytych do produkcji środków (źródeł pseudoefedryny);
- nie ustalono dalszego przeznaczenia rzekomo wyprodukowanej substancji;

podczas, gdy uwzględnienie ww. okoliczności winno prowadzić do wniosku, iż orzeczenie Sądu Okręgowego oparte zostało na pozbawionych podstaw faktycznych domniemaniu, iż środek psychotropowy objęty zarzutem w ogóle został wyprodukowany i że za jego wyprodukowanie odpowiada oskarżony, co przełożyło się na nieuzasadnione przypisanie oskarżonemu sprawstwa w zakresie zarzucanych mu czynów;

7. art. 410 k.p.k. polegającą na przyjęciu, iż działanie oskarżonego było działaniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podczas gdy powyższe nie wynika z żadnego z przeprowadzonych i ujawnionych w toku

postępowania dowodów, co przełożyło się na nieuzasadnione włączenie w/w do opisu czynu przypisanego oskarżonemu;

8. art. 7 k.p.k. polegającą na bezkrytycznym zaaprobowaniu dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów i odmówieniem waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, podczas gdy wyjaśnieniom oskarżonego nie zdołał zaprzeczyć żaden z przeprowadzonych w sprawie dowodów, a w świetle ujawnionych dowodów, jawią się one jako w pełni logiczne i konsekwentne, co przełożyło się na nieuzasadnione przypisanie oskarżonemu sprawstwa w zakresie zarzucanych mu czynów;
9. art. 74 § 1 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 k.p.k. polegającą na obciążeniu oskarżonego obowiązkiem dowodzenia swojej niewinności poprzez obciążenie oskarżonego negatywnymi skutkami skorzystania przez niego z prawa do nieobciążania innych osób swoimi wyjaśnieniami, a to w związku z niewskazaniem przez oskarżonego osób, od których otrzymał on pojemniki i naczynia do utylizacji oraz z którymi miał dokonać transakcji sprzedaży tabletek C., podczas gdy postępowanie Sądu Apelacyjnego pozostaje rażąco sprzeczne z elementarnymi zasadami procesu karnego i brakiem obowiązku oskarżonego dowodzenia swojej niewinności, a to zwłaszcza w sytuacji, gdy wyjaśnieniom oskarżonego nie zdołał zaprzeczyć żaden z przeprowadzonych w sprawie dowodów, a w świetle ujawnionych dowodów, jawią się one jako w pełni logiczne i konsekwentne, co przełożyło się na nieuzasadnione przypisanie oskarżonemu sprawstwa w zakresie zarzucanych mu czynów;
10. art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 211 k.p.k. polegające na oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego z dnia 22 listopada 2022 r. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z eksperymentu procesowego mającego na celu weryfikację, czy ślady zawierające metamfetaminę i pseudoefedrynę (tj. ślady, o których mowa w pkt 2 wniosków opinii biegłej z dnia 30 sierpnia 2019 roku nr [...]) na posesji położonej pod adresem [...] mogły powstać w sposób ujęty w wyjaśnieniach oskarżonego (k. 1555) tj. od upadku i roztrzaskania pojemnika z żółtym płynem, podczas gdy na

możliwość i zasadność przeprowadzenia tegoż dowodu zwrócił uwagę biegły sądowy (jako podmiot dysponujący wiadomościami specjalnymi) a ustalenie dotyczące braku możliwości przeprowadzenia dowodu z eksperymentu procesowego ma charakter całkowicie dowolny, pozbawiony empirycznej weryfikacji, co przełożyło się na odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego i nieuzasadnione uznanie, że ujawnione ślady pochodzą od przeprowadzonego przez niego procesu produkcji metamfetaminy;

11. art. 5 § 2 k.p.k. polegające na rozstrzygnięciu na niekorzyść oskarżonego wątpliwości ujawnionych przez Sąd Apelacyjny w toku postępowania odwoławczego, podczas gdy Sąd Apelacyjny dopuścił w postępowaniu odwoławczym dowody o istotnym znaczeniu (zdaniem samego Sądu Apelacyjnego) dla rozstrzygnięcia w sprawie (art. 452 § 3 k.p.k.) a zaistniałych wątpliwości, które legły u podstaw uzupełniającego postępowania dowodowego nie zdołano wyjaśnić, gdy ponadto w sprawie brak jest jakichkolwiek stanowczych dowodów dotyczących sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu, co przełożyło się na nieuzasadnione przypisanie oskarżonemu sprawstwa w zakresie zarzucanych mu czynów;
12. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. polegające na zaniechaniu przez Sąd Apelacyjny dokonania wszechstronnej kontroli odwoławczej zarzutów zawartych w apelacjach obrońców oskarżonego, a nadto wszechstronnego rozważenia i ustosunkowania się w uzasadnieniu orzeczenia do wszystkich zarzutów, w szczególności do:
 - zarzutu dotyczącego pominięcia wniosków płynących z pisemnej oraz ustnej opinii biegłej A. T., podczas gdy z opinii tych wynika w szczególności, że:
 - analiza osadów powstałych po osuszeniu poprodukcyjnej pulpy ujawnionej na terenie nieruchomości wynajmowanej przez oskarżonego doprowadziła do wytrącenia osadów o barwach fioletowych, różowych oraz brązowych, w sytuacji, gdy w przypadku użycia do produkcji tabletek C. (tj. zabezpieczonych u

oskarżonego), osad winien mieć kolor biały, z kolei osady o barwach różowo-fioletowych pozostają charakterystyczne dla użycia innych aniżeli C. środków, co pozostaje istotne z punktu widzenia faktu, iż u oskarżonego nie zabezpieczono jakichkolwiek innych środków lub opakowań po środkach, które mogłyby posłużyć do wyprodukowania substancji, której poodpadowy osad byłby odmienny od koloru białego;

- użycie do procesu produkcji innych tabletek aniżeli tabletki C., o mniejszej zawartości pseudoefedryny, aniżeli ta zawarta w tabletkach C., powodowałoby konieczność użycia większej ilości opakowań aniżeli oszacowane 3000 sztuk opakowań tabletek C., a zatem oskarżony musiałby wejść w posiadanie liczby opakowań większej aniżeli oszacowane 3000, czego nie ustalono;

- wyliczenia opinii mają charakter hipotetyczny, oparty wyłącznie na tezie dowodowej Sądu Okręgowego, nie zaś na wynikach przeprowadzonych badań, które - nawet według relacji biegłej - nie pozwalają na przyjęcie, iż do produkcji użyto tabletek C.; o zarzutu dotyczącego błędnej oceny wyjaśnień oskarżonego w szczególności w kontekście zeznań świadka J. W., podczas gdy dokonanie pełnej oceny zarzutów apelacji winno prowadzić do kontroli apelacyjnej wniosków płynących z zeznań w/w świadka, a dostrzeżonych przez obrońcę oskarżonego, co przełożyło się na odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, pomimo iż korelują one w pełni z uznanymi za wiarygodne zeznaniami świadka J. W.; co skutkowało pominięciem okoliczności wynikających z treści ww. dowodów i nieuzasadnionym uznaniem oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów;

- zarzutu dotyczącego pominięcia danych wynikających z karty karnej oskarżonego i ponowienie - za Sądem Okręgowym - sprzecznych z treścią tejże karty karnej twierdzeń, jakoby oskarżony był osobą karaną, podczas gdy dokonanie kontroli instancyjnej przedmiotowego zarzutu, a w szczególności - karty karnej oskarżonego złożonej do akt sprawy nie tylko na etapie postępowania przed Sądem Okręgowym, ale i Sądem Apelacyjnym, winno prowadzić do ustalenia, iż oskarżony jest osobą niekaraną; co skutkowało nieuzasadnionym uznaniem uprzedniej karalności oskarżonego za czynniki wpływające na wymiar orzeczonych w stosunku do niego kar;

- art. 7 k.p.k. polegającego na bezkrytycznym zaaprobowaniu dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny ustaleń faktycznych dotyczących posiadania przez oskarżonego środka odurzającego w postaci 3,83 grama netto marihuany, substancji psychotropowej w postaci 0,55 grama netto metamfetaminy oraz nowej substancji psychoaktywnej w postaci 2,15 grama netto 4-chloroetkatynonu i uznaniu, iż czyn oskarżonego nie stanowi wypadku mniejszej wagi oraz że zabezpieczone środki nie stanowią nieznacznej ilości, podczas gdy dokonana przez Sąd Apelacyjny ocena odnosi się jedynie do posiadania metamfetaminy (z pominięciem pozostałych środków), a nadto opiera się wyłącznie na abstrakcyjnym kryterium ilości potencjalnie wydzielonych działek odurzeniowych, z pominięciem oceny fizycznej ilości posiadanego środka oraz okoliczności jego posiadania przez oskarżonego, wskazujących na ich przeznaczenie na własny użytek, co przełożyło się na zaniechanie zmiany kwalifikacji czynu oskarżonego na art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a także zaniechanie rozważenia umorzenia w stosunku do oskarżonego postępowania w rzeczonym zakresie na zasadzie art. 62 a oraz art. 62 b ust. 3 rzeczony ustawy;

- rażącej niewspółmierność kar jednostkowych oraz kary łącznej jako orzeczonych z nieuzasadnionym ustaleniem uprzedniej karalności oskarżonego, a także z oczywiście nieuzasadnionymi wnioskami co do jego warunków osobistych, w wymiarze nieodpowiadającym celom kary oraz stopniowi winy oskarżonego.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów opisanych w punktach I i II aktu oskarżenia, umorzenie postępowania w odniesieniu do zarzucanych oskarżonemu czynów opisanych w punktach III i IV aktu oskarżenia względnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego P. S. jest oczywiście bezzasadna

Przypomnieć na wstępie należy, iż zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogły mieć one istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. Nie należy zapominać o tym, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i pomyślana została jako instytucja służąca do eliminowania z obrotu prawnego takich orzeczeń sądowych, które ze względu na stopień wadliwości nie powinny funkcjonować w demokratycznym państwie prawnym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że podstawą wzruszenia w postępowaniu kasacyjnym prawomocnego orzeczenia może być tylko takie rażące naruszenie prawa, które *in concreto* mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Niedopuszczalne jest więc bezpośrednie atakowanie w kasacji orzeczenia sądu pierwszej instancji, a także kwestionowanie ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych w kasacji orzeczeniu sądu odwoławczego. Rolą sądu kasacyjnego nie jest bowiem ponowne – „dublujące” kontrolę apelacyjną rozpoznanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 września 2023 r., V KK 378/23).

Kasacja stanowi bowiem nadzwyczajny środek zaskarżenia, zaś Sąd Najwyższy nie jest sądem trzeciej instancji, który ponownie dokonuje oceny tych samych zarzutów, co sąd odwoławczy. Akceptacja dla zabiegu zmierzającego do ponownego dokonywania oceny wiarygodności poszczególnych relacji uzyskanych w toku procesu, wartościowania wiarygodności źródeł dowodowych oraz analizowania treści dokonanych ustaleń faktycznych, oznaczałaby kolejne rozpoznawanie tych samych zarzutów zwykłego środka odwoławczego i prowadziłaby wprost do przekształcenia postępowania kasacyjnego w ponowne postępowanie odwoławcze, co Sąd Najwyższy konsekwentnie wyklucza, gdyż byłoby to „dublowanie” postępowania przeprowadzonego przed sądem drugiej instancji (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 9 lutego 2021 r., sygn. akt III KK 10/21, LEX nr 3156219).

Nie sposób skutecznie podnosić w rozpoznawanej sprawie zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., w sytuacji, gdy Sąd Apelacyjny nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych, nie oceniał także na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, a zatem nie mógł naruszyć wskazanego przepisu. Również zarzut rażącej obrazy art. 410 k.p.k. może być skutecznie formułowany jedynie pod adresem sądu, który przeprowadzał postępowanie dowodowe co do istoty sprawy, a więc sądu pierwszej instancji, natomiast sądu *ad quem* tylko wówczas, gdy sam przeprowadzał on postępowanie dowodowe (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2014 r., sygn. akt II KK 329/14). W przedmiotowej sprawie sąd odwoławczy nie dokonywał własnych ustaleń faktycznych w toku postępowania apelacyjnego, wobec czego nie można w niniejszym postępowaniu kasacyjnym skutecznie podnosić zarzutu rażącego naruszenia art. 410 k.p.k. Zarzut ten w istocie został skierowany przeciwko wyrokowi Sądu Okręgowego, a zatem jego rozpoznanie w postępowaniu kasacyjnym było niedopuszczalne.

Zarzut rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. – abstrahując już od braku sformułowania tego zarzutu przez pryzmat art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. – wymaga bowiem wykazania wad w sposobie dokonania oceny konkretnych dowodów, podczas gdy kasacja kwestionuje jedynie wynik oceny, a jej autor domaga się podzielenia zaprezentowanego przez siebie stanowiska. Autor kasacji w omawianym zakresie ponownie zakwestionował ustalenia faktyczne i ocenę dowodów w zakresie ujawnionych w toku postępowania przed sądem I instancji opinii i wniosków z nich wypływających. Eksponowane przez skarżącego kwestie były przedmiotem uwagi i oceny sądu odwoławczego, zaś analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wskazuje, aby w tym zakresie doszło do rażącego naruszenia prawa – i to mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Nadto zauważenia wymaga, że skarżący – mimo kwestionowania oceny poszczególnych dowodów – podniósł również zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Tymczasem naruszenie reguły *in dubio pro reo* możliwe jest jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym i odpowiadającej standardom wynikającym z art. 7 k.p.k. ocenie materiału dowodowego, nadal istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. Oznacza to, że w przypadkach,

w których skarżący kwestionuje ocenę poszczególnych dowodów, nie może być mowy o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. Zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają bowiem charakter rozłączny. Należy pamiętać, że przepis art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wyłącznie wątpliwości nieusuwalnych. W zakresie znaczeniowym tego pojęcia nie mieszczą się więc wątpliwości, które można i należy usunąć poprzez ocenę wiarygodności dowodów. Wątpliwości nieusuwalne dotyczą bowiem tego, czego ocena wiarygodności dowodów nie usunie. Skarżący zmierzał natomiast do przeforsowania takiej oceny dowodów, która miałaby prowadzić do identyfikacji wątpliwości istotnych z punktu widzenia możliwości przypisania P. S. odpowiedzialności karnej. W tym stanie rzeczy nie może być mowy o naruszeniu przepisu art. 5 § 2 k.p.k. w sposób opisany przez skarżącego. Wszystkie więc zarzuty oparte na rażącym naruszeniu czy to art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. czy też art. 410 k.p.k. Sąd Najwyższy uznał za niedopuszczalne z mocy ustawy, gdyż ich konstrukcja, a w szczególności część motywacyjna wskazuje, że są one adresowane do sądu I instancji (art. 519 k.p.k.). Nadto z ich treści i treści motywacyjnej wniesionego środka odwoławczego wynika, że jego autor zmierza niejako wymusić na Sądzie Najwyższym, aby w postępowaniu kasacyjnym na nowo przeprowadził ocenę dowodów w ich holistycznym ujęciu i dokonał własnych ustaleń faktycznych co by doprowadziło do naruszenia kompetencji Sądu Najwyższego, które są bardzo precyzyjnie wskazane w treści przywołanego na wstępie przepisu art. 523 § 1 k.p.k.

Sąd Apelacyjny w Katowicach nie dopuścił się również naruszenia art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 211 k.p.k. Obrońca zdaje się pomijać, że Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalając wniosek dowodowy o przeprowadzenie eksperymentu procesowego dot. w jaki sposób przebiegał mechanizm rozbryzgu plam ujawnionych w miejscu ich ujawnienia stwierdził, że przeszkodą do przeprowadzenia takiego eksperymentu jest przede wszystkim niemożność odtworzenia idealnych warunków dla jego przeprowadzenia z powodu nazbyt ogólnych wyjaśnień P. S. co uniemożliwiało odtworzenie warunków pierwotnych do przeprowadzenia takiego eksperymentu z powodu braku określenia materiału porównawczego niezbędnego dla ewentualnego eksperymentu, a także braku wiedzy jak miał być on przenoszony oraz jakie zabrudzenia spowodował na ubiorze

i obuwiu skazanego. Istotne również było i to, że skazany nie był w posiadaniu ani nie stanowił jego własności lokal, w którym doszło do owego rozbryzgu. Z tych też powodów Sąd Apelacyjny uznał, że powyższe w/w przeszkody są nieusuwalne, tak od strony faktycznej jak i prawnej. Z taką oceną podstaw oddalenia wniosku dowodowego należy się zgodzić. Istotnie w okolicznościach tej sprawy przeprowadzenie wnioskowanego eksperymentu procesowego nie było możliwe, a co za tym idzie zarzut obrońcy nakierowany na obrazę wskazanych przepisów jest całkowicie bezpodstawny.

Niezasadny jest również zarzut naruszenia art. 74 § 1 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 k.k. – pomijając błąd konstrukcyjny tego zarzutu – to należy wskazać, że Sąd Apelacyjny w żadnej części swojego orzeczenia nie przerzucił na skazanego P. S. obowiązku dowodzenia swojej niewinności. Nie podważając ogólnej tezy płynącej z treści samego przywołanego zarzutu sformułowanego w kasacji należy w tym miejscu przywołać stanowisko Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2020 r., sygn. V KK 528/18, które nie jest kwestionowane ani w judykaturze, ani w doktrynie prawa, a z którego wynika, że *„uprawnienia oskarżonego określone w art. 74 § 1 k.p.k. pozwalają na autonomię w zakresie kształtowania linii obrony i uwalniają od skutków procesowych (a niekiedy także materialnoprawnych) osoby składającej wyjaśnienia niezgodne z rzeczywistością. Oskarżony musi się jednak liczyć z tym, że w sytuacji, w której zdecyduje się na złożenie wyjaśnień o określonej treści, podlegają one ocenie jak każdy inny element materiału dowodowego. Dlatego nie jest niczym nadzwyczajnym sytuacja, kiedy rekonstrukcja stanu faktycznego opiera się w większym czy mniejszym stopniu na podważeniu linii obrony oskarżonego i jest wsparta wykazaniem logicznego nieprawdopodobieństwa podawanego przez niego przebiegu zdarzeń”*. Sugerowany więc przez obrońcę cytat z uzasadnienia zaskarżonego wyroku jest niczym innym, jak tylko jedną z możliwych ocen depozycji skazanego w kontekście pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego, a nie jak to ocenia obrońca w uzasadnieniu wniesionego środka zaskarżenia próbą przerzucenia ciężaru dowodzenia niewinności na skazanego. Z tych też względów Sąd Najwyższy ten zarzut uznał również za bezpodstawny w stopniu oczywistym.

Niezasadny jest również zarzut określony w art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k.

Sąd Najwyższy rozpoznając powyższy zarzut miał w polu widzenia pogląd prawny zawarty w postanowieniu Sądu Najwyższego z 26 marca 2024 r. sygn. I KK 43/24, z którego wynika, że przepis art. 433 § 2 k.p.k. może zostać naruszony jedynie wówczas, gdy sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w środku odwoławczym (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., sygn. akt II KK 127/12). Przy czym w doktrynie podnosi się, że nie ma naruszenia wymogu z art. 433 § 2 k.p.k., jeżeli odniesienie takie, choć zbiorcze istnieje. Oczywiście stopień szczegółowości uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, zależy od zawartości oraz jakości uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, a także poziomu argumentacji zawartej w apelacji. W przywołanym orzeczeniu wskazane są również judykaty Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, z których wynika, że z uzasadnienia musi jasno wynikać, iż kwestie, mające decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zostały rozważone (por. np. wyrok ETPC z 15 lutego 2007 r. w sprawie Boldea przeciwko Rumunii, skarga nr 19997/02, § 30), zaś sąd odwoławczy nie jest zobowiązany do szczegółowego odnoszenia się do każdej kwestii (por. np. wyrok ETPC z dnia 19 kwietnia 1994 r. w sprawie Van de Hurk przeciwko Holandii, skarga nr 16034/90, § 61).

W niniejszej sprawie wymogi określone w art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. jak i wymogi zakreślone w orzecznictwie ETPC zostały spełnione przez Sąd Apelacyjny w Katowicach. Spełnione również zostały przez ten Sąd wymogi wynikające z treści art. 410 k.p.k. w zakresie oceny uzupełniającej opinii biegłej A. T.. Sąd Apelacyjny odniósł się do podnoszonych przez obrońcę zastrzeżeń i wskazał, że z opinii tej wynika, że ciecze znajdujące się w pojemnikach oznaczonych jako dowody rzeczowe nr 51-54 zawierają jako składnik główny toluen oraz niewielkie ilości substancji charakterystycznych dla procesu ekstrakcji pseudoefedryny prawdopodobnie z tabletek C. (takie też ujawniono przy oskarżonym w ilości 9900 g przy jego zatrzymaniu), skoro w próbce osadu nr 57 stwierdzono obecność takich tabletek zawierających chlorowodorek pseudoefedryny lub procesu produkcji matamfetaminy z pseudoefedryny, co stanowi drugi etap syntezy

chlorowodorku metamfetaminy metodą Nagay. I dalej Sąd Apelacyjny stwierdził cyt.:

„W opinii uzupełniającej złożonej w toku rozprawy głównej w dniu 29 marca 2021 r. (k. 1494 i nast.) biegła A. T. obszernie opisując proces przeprowadzonego eksperymentu i powodów, dlaczego do szacowania wykorzystano tabletki C. sprecyzowała, że z ujawnionych odpadów można było wyprodukować od 1,46 kg do 4,46 kg chlorowodorku metamfetaminy, przy czym nie można ustalić stopnia czystości tego produktu. Według biegłej bardziej prawdopodobną ilość wyprodukowanej substancji psychotropowej to 1.46 kg i taką też ilość zasadnie przyjął w swych ustaleniach Sąd Okręgowy w przypisanym oskarżonemu w pkt. 1 zaskarżonego wyroku przestępstwie”. Zaprezentowany sposób oceny wzmiankowanego dowodu przez Sąd Apelacyjny w Katowicach nie nasuwa zastrzeżeń. Jest pełny zwłaszcza w kontekście odniesienia się przez ten sąd do pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie.

Natomiast wyartykułowany w ramach omawianego zarzutu, zarzut błędnej oceny wyjaśnień skazanego jest zarzutem zmierzającym do podważenia oceny dowodowej depozycji skazanego dokonanej przez sąd I instancji, a następnie aprobowanej przez sąd II instancji co jest zabiegiem – jak już o tym była mowa – niedopuszczalnym w kontekście podstaw prawnych postępowania kasacyjnego, zwłaszcza, że sąd *ad quem* bardzo obszernie ustosunkował się do podniesionych w tym zakresie zarzutów sformułowanych w apelacjach obrońców skazanego i uczynił to na str. 6,7 i 10, przy czym uczynił to w kontekście ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego. Co do zarzutu pominięcia danych wynikających z karty karnej to po pierwsze nie było to przedmiotem zarzutu w wywiedzionych apelacjach obrońców skazanego, tak więc sformułowany zarzut w kontekście podnoszonego zarzutu braku ustosunkowania się do podniesionego zarzutu apelacyjnego jest błędnie sformułowany, a po drugie na etapie postępowania przed sądem I instancji w momencie wyrokowania nie doszło do zatarcia skazania z wynikających z karty karnej wyroków. Wyrok Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej zapadł bowiem 2 sierpnia 2021 r. ostatni widniejący w karcie karnej wyrok zapadł 7 października 2010 r., którym wymierzono skazanemu karę 2 lat i 6

miesiący pozbawienia wolności, z odbycia której następnie został warunkowo zwolniony postanowieniem Sądu Okręgowego w Świdnicy z 15 września 2011 r. Zgodnie z art. 107 k.k. zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem 10 lat od daty wydania postanowienia o warunkowym przedterminowym zwolnieniu skazanego. W dniu wydania wyroku przez sąd I instancji do zatarcia skazania nie doszło więc. Zatarcie skazania istotnie nastąpiło na etapie wyrokowania przez Sąd Apelacyjny w Katowicach, przy czym tenże sąd zaaprobował ustalenia sądu I instancji, który przede wszystkim zaakcentował wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów i ilość oraz rodzaj narkotyków stanowiących przedmiot przestępstwa. Uprzednia karalność była jednym z elementów wymiaru kary i nie miała dla sądu I instancji decydującego znaczenia. Biorąc zatem realia niniejszej sprawy, w ramach, której w stosunku do skazanego została orzeczona kara pozbawienia wolności, która oscylowała w dolnych granicach ustawowego zagrożenia to błąd Sądu Apelacyjnego nie miał istotnego wpływu na treść orzeczenia, zwłaszcza, że na etapie wyrokowania w II instancji obniżył jej wymiar, a skazanemu w efekcie została przypisana m.in. zbrodnia z art. 53 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Podobną ocenę co do istotności tego typu uchybienia zawarł Sąd Najwyższy w postanowieniu z 4 października 2023 r., o sygn. I KK 300/23.

Co do opisanego w pkt. 2 kasacji podniesionego przez jej autorkę zarzutu należy stwierdzić, że zarzut rażącej niewspółmierności kary jest niezasadny i to w stopniu oczywistym biorąc pod uwagę treść przepisu art. 523 § 1 k.p.k.

Mając powyższe okoliczności na uwadze kasacja obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu o czym Sąd Najwyższy orzekł w części dyspozytywnej zapadłego w niniejszej sprawie postanowienia, obciążając przy tym skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

[PGW]

[ms]

